

itt = Ott

1. év. 1. sz.

1967. OKTOBER 23.

itt

Újra gépelt az eredeti alapján
2007. május

Itt valahol, ott valahol
Esett, szép szomorú fejekkel
Négy-öt magyar összehajol
S kicsordul gúnyos fájdalmukból
Egy ifjú-ósi könny, magyar könny:
Miért is?

És utána, mint a zápor
Jön a többi könny:
Miért is, miért is, miért is?
S nincs vége a könnynek és miértnek.
Fölöttük hahota köszön,
Hahotája, akik nem értenek
S akik sohase kérdik s kérdték:
Miért is?

És csöpög a könny:
Miért is, miért is, miért is?
És hömpölyög a hahota,
Hogy soha, soha, soha.

Ennyi búsulással fényesen
Nyilnék meg az ég,
Ahol csak Ég és okos üdvösség van
S itt nem elég.
Itt nem kell csak a könny
S itt valahol, ott valahol
Esett, szép szomorú fejekkel
Négy-öt magyar összehajol.
Miért is, miért is, miért is?

[Ady]

Ősz volt. A louisianai mocsarakban már hosszú, ezüstös spanyol mohaszakállat növesztettek a tölgyfák. Szeptember tikkasztó hőséjét kellemes, langyos napok követték, s ismét lüktetni kezdett az élet az Állami Egyetemen.

Egy délután beültem a kollégákkal a diákegyesület éttermébe feketézni, egy kis eszmecsereére. Első évemet töltöttem itt, s jól esett ismerkedni, beszélgetni a déliekkel, akiknek gondolkodása, felfogása sok tekintetben új volt számomra. Dióhéjban elmeséltük egymásnak egész életrajzunkat, s így megtudták, hogy magyar vagyok. Megtárgyaltuk a tragédiát is, amely ezelőtt pontosan tíz évvel érte hazámat, s ennek kapcsán az egyik odatartotta az orrom alá az egyetemi ujság aznapi számát, ujjával egy rövid hirdetésre célozván, mely szerint a menekült kubai diákok szövetségének helyi csoportja filmes estét rendez a magyar szabadságharc emlékére.

Elmentem. Meglepetésemre két magyar diák tartotta az előadást. Nem tudtam addig, hogy rajtam kívül még vannak magyarok a vén Mississippi partján. Egyikük rövidesen el is került az egyetemről, de a másik itt maradt, velem együtt, búsmagyarának.

Ludányi András ez a másik, s mondhatom, szörnyű egy pasas. Hogy szeret politizálni, azon nem csodálkoztam, hisz ez nálunk hagyomány, s ő ráadásul államtudományból akar doktorálni is. A baj vele csak az, hogy ő a magyar lelkiismeretnek a megtestesülése -- legalábbis Louisiana államában. Azóta, hogy megbarátkoztunk, nincs nyugtom.

“Lajoskám,” mondogatja, “csinálni kell valamit.”

Hát csináltunk is, egyet-mást. El-ellátogattunk a pompás Cotton Clubba, sörözgettünk éjfélig, s megállapítottuk, hogy biza nincs minden a rendjén a nagy emigrációban. András néha úgy elke-seredett, hogy könnyezett a sörébe.

“Ne búsulj,” vigasztaltam ilyenkor, “lesz még így se.”

Megtudtam, hogy András a Magyar-Amerikai Főiskolások és Agglegények Szövetsége helyi csoportjának a vezetője. Rágta a fületem, hogy lépjek be én is, már t.i. csoportnak.

“Haggy békén,” tiltakoztam, “irtózom a szervezetektől.” S igazat is mondtam, mert hajdanában voltam én is, nemcsak csoporttag, hanem még tiszt is, utoljára Samubáéknál, ahol az ilyen móka egy cseppet se tetszett. Elegem volt a dicsőségből.

De csak nem hagyta nyugtomat. Egyik este aztán megsajnáltam, s letettem a beugrót az asztalra. Csak később értesültem arról, hogy New Yorkban a Nemzeti Vezetőség távollétemben fel is avatott. A szertartás abból állott, hogy az elnök és legalább hat alelnök az én költségemre és egészségemre felhajtott hét liter bicskanyitogatót.

Aztán eljött a tél, és mi munkába kaptunk. Leveleztünk, cikkeket írtunk, megpróbáltuk kivenni szerény részünket a Nagy Tusából, már ahogy az ilyen jólmegszervezett csapathoz illett. Mindez azonban meddő fáradozásnak bizonyult, mert csakhamar kitűnt, hogy kortársaink minden hangozó mellveregetés dacára ugyanazt az utat járják, mint apáink a semmitjelentő, béna rangok, címek, szervezetek és minibürokráciák szüksugarú, végtelen körútját. Beláttuk, hogy ennek mind nincsen értelme, s elhatároztuk, hogy elindulunk megkeresni azt a göröngyös ösvényt, ami a szabadba kivezet.

“Alakítsunk új szervezetet,” mondotta egyikünk, de már el is hallgatott, mert éreztük, hogy pont a szervezkedés az, amit kerülnünk kell. Hisz szervezet volt is, van is elég, de komolyabb eredményt nem volt képes elérni eddig egy sem. A szervezet, a központi iroda, vezetőség, fejlécek és egyenruhák mind öncéllá válnak, s csak arra jók, hogy eltereljék az emberek figyelmét a lelki és anyagi munkától, ami nélkül nem lehet jövője a külföldön élő magyarságnak.

“Keressünk hát barátokat,” mondtuk mind a ketten, “barátokat, akik úgy éreznek mint mi, akik szeretnek gondolkodni és cselekedni, s akik akkor is konokul hiszik, vallják és vállalják magyarságukat, ha nem is tudják még, hogy az mit jelent.

Barátkozni... de hogyan? Hiszen úgy szét vagyunk szórva a világon, hogy csak nagy erőfeszítés árán kereshetjük fel egymást, s azt is csak ritkán. Rendezzünk találkákat, kongresszusokat? Megvan azoknak is a helye, de nem foglalkoztatják, nem gondolkoztatják igazán az egyént. Csak egy módja van az emigrációban a barátok társalgásának: a levelezés. Elzárkózva a világ zajától, íróasztala mellett, amúgyis sokkal mélyebben, tisztábban gondolkodik az ember, mint amikor szóbelileg vitázik. S pontosan erre van szükségünk, es az, ami mindeddig hiányzott: a hangos politizálás, a demagógia mellett nem volt alkalmunk, kedvünk, ápolni lelkünket, megerősíteni hitünket.

Sokat gondolkoztunk azon, hogyan lehetne egy “levelező kört” létrehozni. Mert világos, hogy gyakorlatilag képtelenség volna mindegyikünknek minden érdekelt személlyel levelezni. S így született meg ez a kis körlevél, mely kizárólag azt a célt szolgálja, hogy lapjain keresztül fenn tudja tartani egy pár tucat ember egymással a kapcsolatot.

Hangsúlyozzuk: nem folyóiratot akarunk alapítani. Ez amúgy sem volna módunkban. Csak levelezni szeretnénk, ismerkedni, társalgást folytatni ezen az úton.

A témák éppúgy kiválasztódnak majd, mint a társalgó egyedek. Hisszük, hogy ha egyszer elindul az eszmecsere, magától fejlődik tovább. Aktuális kérdés van elég – nem is főképpen politikai. “Beszélgetünk,” mindenről és mindenkivel, ki nem zárunk senkit, semmit. S noha a társalgásnak egyik főcélja nyelvünk ápolása, elfogadunk leveleket, irományokat más nyelven is, olyanoktól, akikben a hit még él, ha a nyelv haldoklik is.

Éltető J. Lajos

A NEMZETI ÉRZÉSRŐL

Az utolsó száz-százötven évben amit a felvilágosodás és humanizmus korának hívunk, az irány a nemzetköziség felé hajlott. Különböző szólammokkal: Keresztény Testvériség, Emberiség Testvérisége, Világproletárjai Egyesüljetelek, stb., fejezte ki e kor irányzatát.

Ezt az irányzatot egyes népek komolyan vették, egyesek pedig csak felhasználták képmutatásnak, és e mögött a legvadabb nacionalizmust praktizálták. Nagymagyarországon az előbbi történt. Az akkori magyar államrendszer átvette a humanista felfogást, a nemzetiségeket élni hagyta; sőt, külön privilégiumokkal támogatta őket, abban a tévhitben, hogy így magához édesgeti őket. Ehelyett azonban az történt, hogy a nemzetiségek egy magasabb szintű nacionalizmust tanultak meg alkalmazni ellentünk, ami abból állt, hogy a különböző vallási szekták mögé tömörülve, például, Erdélyben a Görögkatolikusok, a Felvidéken a Csehek Reformációja, nacionalista érdeket szolgáltak, és nevettek az állam humanista törekvésein. Ezt teheték, mert a vallásszabadságra mindig nagy súlyt fektettünk és e mögé felzárkózva nyugodtan letehetett dákó-román nacionalizmust vagy pánszláv reményeket üzni.

Ma azonban nem kell a kulisszák mögé bujni és még a kommunista szemfényvesztésen keresztül is láthatjuk Románia nacionalizmusát, Gomulka nemzeti törekvéseit, a szovjet nemzetközi kommunizmus mögötti orosz imperialista racionalizmust. Kinában ugyancsak ez a helyzet. Mao-ék csak addig kommunisták, ameddig az Ő érdekeik az orosz imperializmussal nem kerülnek szembe.

Amint látjuk, a nemzetköziséget majdnem mindig felülmúlja a népek nacionalizmusa. Ez egy egészséges és természetes folyamat, és nem más, mint egy nép magába vetett hite, bizalma és élni akarása. Erős nemzeti érzés nélkül népek létezni nem lehet. Mihelyt egy nép feladja nacionalizmusát a nemzetköziség javára, megszűnik népek lenni és egy bárki által vezethető csordává változik. Ez történt a proletariátussal, melynek tagjai feladták nemzeti érzésüket a nemzetközi kommunizmus javára. Ha népek akarunk megmaradni, akkor nekünk is, mint más népek tették, erősöbbiteni kell a nemzeti érzésünket. Vizsgáljuk meg, miből áll ez a titkos erő, amely egy nép életét vagy halálát jelenti.

Lehet "érzelgős nacionalizmus"-ról beszélni, ha egy egyénben a nemzeti érzés csak a nemzet zenéje vagy kulturája kedvelésében telik ki. Azonban a nemzeti érzés ennél mélyebbre nem megy. Esetleges sértődöttségükben fellobbanak; utána, a következő epizódig nem tesznek semmit.

Lehet "érdeknacionalizmus," ahol az illetőt csupán anyagi vagy politikai érdekek kötik a nemzethez.

Az "öntudatos nacionalizmus"-nál az illető értelmes, átgondolt, meggyőződésből nemzeti érzésű. Nem csak a szívével, hanem az eszével is magyar.

A "faji nacionalizmus" többé-kevésbé minden népben megvan. Bizonyos idejű együttélés után kialakul egy faji karakter az ugyanazon területet elfoglaló csoportnál.

A "vallási nacionalizmus" csak bizonyos népeknél áll fenn, ahol nemzeti vallás van, amely vallást exkluzíve csak e nép bírja. Ennek van egy másik változata, mikor egy nép kisajátít egy nemzetközi vallást, hozzáadja népe sajátosságait és azt nemzeti vallássá változtatja. Például Erdélyben, a nép lelkében, a görögkatolikus román, a kálvinista magyar vallás volt.

Egy nép sikeressége attól függ, hogy tagjai a nemzeti érzés fent említett alkotórészeiből mennyit és melyeket bírnak. Az "öntudatos nemzeti érzés" és a "nemzeti vallás" a két legfontosabb tényező. Azonban azok a népek a legsikeresebbek, amelyekben a nemzeti érzésnek minden formája megvan.

Csomay György, Chicago

Kedves barátaim!

Magyar népünk a szovjet imperializmus és kommunista elnyomáson kívül az önző materializmus rabigájában fetreng. Amíg a szovjet és a kommunista bilincseket külső hatalmak verték reánk, a materializmus bilincseit saját magunkra kovácsoltuk. Amíg az utóbbit le nem tudjuk tépni magunkról, addig szó sem lehet arról, hogy a külső bilincsektől szabadulhassunk.

A következő pár gondolattal hozzá szeretnék járulni a materializmus bilincsei lerázásához. Mivel ez nagy feladatt, próbálok nem vissza rettenni az elképzelhetetlen és az elgondolhatatlan elől sem. Mielőtt rátérnék ezekre az elgondolhatatlan elképzelésekre, mondani akarok pár szót a betegségünkről, materializmusunkról.

A magyarság betegsége nem új típusú bacilus eredménye. Mióta ember él a világon, ez a betegség egyéneket, törzseket, népeket, sőt egész civilizációkat vezetett és vezet a történelem szemétdombjára. A XX században csak több tápot kap ez a betegség -- pláne olyan népeknél, amelyeknél a jólét elkényezteti az embereket (például a mai Eggesült Államok), vagy a másik esetben, olyan népeknél és egyéneknél, akiknek sok csalódással, sok kinnal és sok megpróbáltatással kellett szembe szállni, sikertelenül (pl. a magyar nép). Az utóbbiaknál a lelki kifáradás, kétségbeesés, és reménytelenség szülte a lélek teljes megtagadását. Ez arra vezetett népünkénél, hogy emberek feladták lelkük kívánalmait, hogy testük könnyebb kívánalmaiból merítsenek életértelmet. De értelem helyett népünk csak céltalanságot talált. Ebben a céltalanságban azért tévelyeg népünk, mert épp emberi mivoltát veszítette el azzal, hogy csak anyagi oldalát ápolja mohó, de vak, mánakelésével.

Ahogy Nikos Kazantzakis fejtegeti mély és --szerintem-- legnagyobb művében, Krisztus utolsó megpróbáltatásában, csak az az igazi és igaz ember, aki ki próbál küzdeni valamilyen egyensúlyt a lelke és a teste követelődzései között -- vagyis, aki tud egyensúlyt találni a realizmus és az idealizmus között. Akiben viszont csak a test győz, abból hiányzik az Isten szikrája, ami az állat fölé emelné.

Manapság, pláne forradalmunk vérbefolytása óta, magyar népünkben otthon is és a szétszórtságban is hiányzik az Isten. Mi a testet és a "realizmust" helyeztük a lélek és az idealizmus fölé. Az abortuszi, öngyilkossági, válási és alkoholizmusi statisztikánk a világ élére tesz minket a degeneráltságban. Így mi vezetjük a világot a materialista bacilus rajzásában.

Mivel népünket szorítja legjobban a materialista bilincs, csak egy drasztikus belső lelki forradalommal tudjuk magunkat felszabadítani. Ez a forradalom lesz úgy népünknek, mint a világnak mentsége a materialista vakvágánytól. Mivel népünk már teljesen átítatódott a materializmustól, lehetséges, hogy egy ilyen belső, lelki forradalom ezt a betegséget arra használja, hogy a világot immunizálja maga a betegség ellen. Ha önmagunkat ki tudjuk rázni ebből a betegségből, mielőtt a történelem szemétdombjára kerülnénk, akkor mi lehetünk az az antibiotikum, amely a világ egészét megmenti.

Tehát a magyarságnak világküldetése van. Mihelyt kihevertük jelen betegségünk, mi leszünk a gyógyszer, amellyel a világot emberibb utra tereljük (értsd itt a test és a lélek tökéletesebb szintéziséhez vezető utat). Ez választottságot jelent--választott nép vagyunk. De a választottságunk (küldetésünk) nem egy steril nacionalizmuson alapszik, mint például más népeké, akik "választottságot" hirdetnek (például az oroszok és a zsidók). Az utóbbi népek materializmust prédikálnak a világnak de önző idealizmusokban (nagyorosz nacionalizmus és cionizmus) élik ki önmagukat. A magyar küldetés más és túlszárnyal minden szűk nacionalista érdeket. A magyar küldetés hitvivő küldetés a világhoz.

A magyar küldetést a történelem, a sors és a magyar népi adottságok eredményezik. Történelmünk nem azértjól minket világmiszióra mert valaha fontos szerepet játszottunk, hanem mert a múltunk nagy áldozatképességet tükrözik. A sors azért avat fel választottsággal mert --bár sok szenvedés árán-- szétszort a világon szerte, mindenfelé, hogy népünk ne legyen lekötve egy földrajzi röghöz. Most már világnép vagyunk, csak még rá kell hogy eszméljünk. Népi adottságaink azért avatnak választott néppé, mert ha egyszer legyőzzük jelen betegségünket, akkor a magyar lesz a lélek és a test legszebben összeforrott emberfajtája. Ezen túlmenően, népünkben nagy tehetőség rejlik, mely csak a kibontakozást várja. Ez a kibontakozás jöni fog, mert népünkben serked az önakarát. Mihelyt hitünk van, amint ráeszmélünk küldetésünkre, a kibontakozás és a világmiszió egy vágányon indulhat a jövőbe.

Mi tehát az itt leírt gondolatok célja? Röviden, a magyar misszió eszméltrehozása. Ennek első kívánalma az, hogy elfogadjuk a szétszortságunkat és hogy ne tegyünk különbséget "emigrans" és "othoni" magyar között. A magyar az egy, egy kozmikus faj, mely egy misszióval rendelkezik, akár Budapesten, Kolozsváron, New Yorkban, Sydneyben, Kassán, Ujvidéken, Rio de Janeiroban, vagy Chicagóban.

Ehhez a misszióhoz kell egy Magyar Hit! Olyan hit kell, amely kirázza népünket az önző materializmusból. Így ami előttünk áll, az az, hogy hitünket jobban megfogalmazzuk és misszióinkat konkrétizáljuk. Ha múltunkból és jelenünkéből tanulunk, akkor hitünk és munkánk szebb jövőt alkothat népünknek és az emberiségnek.

De ez óriási feladat -- ezt csak küzdelemmel, nem pedig lefekvéssel lehet elérni.

Ludányi András, Baton Rouge

MÉG EGY LEVÉL

Kedves "Jancsi"!

Múltkori leveledben említetted, hogy olvastad Marshall McLuhan cikkét, "The Future of Sex" (Look, 1967. július 25). Kérdezted, hogy mi erről a cikkről a véleményem. Most, hogy van pár szabad percem a tanulási robottól, gondoltam, hogy írok neked erről, röviden. Ne haragudj, ha kissé "akadémikusan" hangzok -- de szisztematikusan akarom megírni véleményem "a nemiség jövőjéről."

Ha visszaemlékszel multheti beszélgetésünkre, akkor azt hiszem, tudod, hogy milyen szemszögből próbálom kiértékelni McLuhan cikkét. Ahogy mondtam a múltkor, nekünk magyaroknak minden kérdésben népünk továbbfejlődését kell szemelött tartani. Milyen módon tudjuk népünknek megadni azt a lehetőséget, hogy tökéletesebb, nemesebb és Isten előtt jobb nép lehessen? Röviden, milyen módon tudjuk népünk sajátosságait még magasabb szintre emelni, hogy a világ többi népe példát találhasson a magyarságban?

A múltkor azt mondtuk, hogy ehhez a tovább fejlődéshez kell egy dinamikus Magyar Hit! De a múltkor nem volt időnk arról beszélgetni, hogy ennek a Magyar Hitnek konkrétan mik legyenek az alapelvei. Most, hogy McLuhan cikkéről írok véleményt, gondolom, hogy egyúttal megírom azt is, hogy nekem mik az elképzeléseim a nemiségi erkölcsök kérdéseivel kapcsolatban. Ezzel azt hiszem, ki tudom bővíteni múltkori beszélgetésünket hitünk megfogalmazásáról. Vagyis, arról, hogy milyen legyen állásfoglalásunk nekünk, magyaroknak, a nemiség kérdésében.

Amielőtt tovább mennék, röviden összefoglalom McLuhan cikke tartalmát, hogy te is és én is tisztában lehessünk arról, hogy pontosan mi az, amit most kritika alá veszek.

Mivel McLuhan a jövőt akarja megjósolni, először a múltnak a férfi és nő közötti kapcsolatokról ír. Ezzel azt akarja bizonyítani, hogy a történelem folyamán a nemi élet rengeteg típusu viselkedésre vall. Tehát, McLuhan szerint, nincs olyasmi mint "természetes" nemi életforma. Állá Marx, ő azt állítja, hogy a technológia (ill., termelő eszközök) dönti el, hogy milyen módon közösül a férfi a nővel. Sőt, ezen túlmenően, a technológia fejlettsége dönti el, hogy mi erkölcsös és mi nem erkölcsös a társadalomban.

McLuhan úgy érzi, hogy a technológiai fejlődés odáig jutott, a jelen Egyesült Államokban, és az

egész nyugati és "modernizált" világban, hogy most már nem megfelelőek a "konvencionális" nemi felfogások. Azon kívül, hogy magával hozott olyan forradalmi nemi egyenlősítőt, mint a fogamzást szabályozó pirula, a technológia egy új típusu emberfajtát hozott létre, amely új nemi felfogásokkal és "erkölcsökkel" rendelkezik. McLuhan szerint ez az új emberfajta felszabadította magát a múltnak a nemi megkötöttségeitől és egy új típusu nemiséget hirdet. Ez az új nemiség élharcosai azok a fiatalok, akik hosszú hajukkal és kommunális életmódjukkal elutasítják a szü-leik által kettéválasztott világot, ahol "specializált" férfiak és "specializált" nők élnek. A jövő if-jusága nem akarja a "férfiasság" vagy "nöiesség" elválasztó és megkülönböztető viselkedését. Egy új típusu viszonylást keresnek, amelyben ezek a "természetellenes" megkülönböztető jelek nem léteznek.

McLuhan bevallja, hogy a múltnak a nemi megkülönböztetései és egyenlőtlenségei a civilizálódás eredménye. De megjegyzi, hogy a jelen irányvonal az "ifjúságnál" egy új viszonylást keres a nemek között -- egy olyan kapcsolatot ami a hasonlóságokon alapszik és ami kielégíti a mai "depth involve-ment" után való vágyódást. Ezt a típusu viszonylást, amit a "hippie-k" már teljesen elsajátítottak, az afrikai törpéknél, az ujguineai arapeshéknél és a sikkimi lepchasoknál is megtalálhatjuk.

Ezt az "új" hullámzatot komolyan veszi McLuhan. Ez szerinte nem csak múló "fad" hanem egy fontos nemi forradalom ami teljesen megfogja változtatni a nemek közti viszonyokat és a vele járó társadalmi erkölcsi nézeteket. Hogy jó vagy rossz ez az irányzat az már őt nem érdekli -- bár a sorok között úgy érzi az ember, hogy helyesli. McLuhan szerint csak az a fontos, hogy kibontakoz-hasson ez az új irány.

Ez tehát McLuhan cikke dióhéjban. Remélem nem untattalak ezzel az összefoglalással -- de azt hiszem ez lényeges ahhoz, hogy igazságos kritikát írhassek róla. Próbálok a kritikából kihagyni mindent ami kicsinyes és mindjárt a lényegre térek, vagyis arra ami fényt vethet a Magyar Hitünk megfogalmazására. Így nem vesztegetek időt a propagandisztikus stílus kritizálásával, vagy az itt-ott felmerülő ellentmondások kimutatásával -- bár ezekkel is lehetne több időt tölteni. Inkább az egész cikk tartalmát szeretném komolyabban megvizsgálni és kérdőre vonni.

Az eltagadhatatlan, hogy tényleg "nemi forradalom" megy végbe a jelen Egyesült Államokban. Az is kétségtelen, hogy a technológiai vívmányok most megkivánják, hogy ujjonon fogalmazzuk meg a nemek közti viszonyokra szóló erkölcsi követelményeinket. De ez még mindig nem azt jelenti, hogy mindent teljessen a determinizmusra bizzunk. McLuhan szerint ami történik az ami kell hogy történjen. Az ilyen felfogás nem kíván semmi küzdelmet, semmi színvonalat és nivó keresést. Az ilyen "állásfoglalás" megtagadja azt az emberi tulajdonságot, hogy a tökéletességért küzdjön.

Az emberi agy mindig tartalmaz terveket arra, hogy a jelenből szebb jövőt építsen, hogy a jelen hibákat a jövőben valamilyen módon elkerülhesse. A McLuhan felfogás viszont nem tervekre épít, hanem ideglenes szeszélyekre -- szerinte hagyjunk mindent csak magára. Ezek szerint eresszük ki a kezünkől a gyeplőt -- a jozan ész és a hosszú századokon át kiépített erkölcsi alapunkat -- és hagyjuk, hogy az érzelmeink és ösztöneink lovai szabadon döntsék el, hogy mi a helyes és egésze-ges nemi viselkedés. Ez a felfogás szerintem nem méltó az emberhez, hanem csak a lélek és szel-lemiség nélküli automatákhoz. Ezek alapján az embernek kell alkalmazkodnia a technológiához, és nem pedig fordítva.

McLuhan cikkének gyengesége abban is található, hogy ő a "férfiasság" jellemvonásait (agresszió, versengés, logikus és absztrakt gondolkodás, stb.) nem találja megfelelőnek a jövő világ követelmé-nyeinek. Szerinte csak a "nöies" jellemvonásoknak (emócionálizmus, passzivitás, praktikusság,

stb.) van jövője. Így természetesen nevetségesnek találja az agresszív nőt, aki férfias tulajdonságokkal akart kiküzdeni magának helyet a "múlt" társadalmában. Ugyanakkor nem találja se nevetségesnek, se meggondolandónak, a férfiak elnöiesedését. Ez szerinte "természetes" folyamat -- ami jelzi, hogy új embertípust hozott létre a technológia.

Szerintem ez nem csak téves, hanem torz felfogás. Mert az ember, ha változik is külsőségeiben a technológia fejlődésével, abban ami lényeges emberi mivoltához, abban mindig ugyanaz marad. Es örök emberiségéhez tartoznak úgy a férfiaság, mint a nőieség jellemvonásai. Ilyen emberekkel népesített világban pedig -- azok a népek melyek csak "nőies" tulajdonságokkal rendelkeznek, mindig lemaradnak azoktól a népektől, melyek "férfias" tulajdonságokkal küzdik ki érdekeiket. Csupán "nőies" tulajdonságokkal, hogy konkrétan rávilágítsak a dologra, nem fogunk sohasé kiküzdeni egy magyar feltámadást! Mind a két féle tulajdonság kell -- egyik a küzdelemhez, a másik pedig a küzdelmi eredmények megtartásához!

Összegezve, ami a McLuhan felfogásból kitűnik, az az, hogy történelmi szemszöge hiányos és felületes. Bár bevallja, hogy a civilizáció megköveteli a nemi önfegyelmet, ugyanakkor azt állítja, hogy az afrikai törpék, vagy ujuineai arapések nemi életmódja jobban megfelel a jövőnek, mint a jelen, vagy a közelmúlt "természetellenes" nemi elválasztódás és specializálódás.

Történelmi felületeségén kívül más is kibukkan a McLuhani nézetből -- maga a nemiség szerepével kapcsolatosan. McLuhan szerint a jövőben a nemiség nem lesz más, mint egy a sok másik érzési élmények közül, amit akkor elégít ki az ember, amikor éppen szükségét érzi. Szerinte a nemiség a mának fontos, nem pedig a jövőnek. Máshogy kifejezve, a nemiség mint érzéki aktivitás, el lesz választva a nemiséggel járó nemzéstől. Ebben is kislül az a rövidlátó McLuhani jelenség, hogy eszközből lesz végcél.

De elég McLuhanról. Bár még sokat lehetne felfogásairól mondani -- melyek között van egy pár egészen értékes megvilágítás is -- erre ilyen rövid eszmefuttatásban sajnos nincs hely. Így inkább rátérek azokra a gondolatokra, melyek egy választott népnek nemi életével foglalkoznak. Ahogy a felül írott megjegyzésekből kiderül, az ember nemiségének szabályozása és fegyelmzése a civilizációval jár. Az ember csak úgy tud építeni és nemesedni, ha a szellemi és intellektuális adottságai az ösztöneit sakkban tudják tartani. Ez nem azt jelenti, hogy ösztönei nincsenek kielégítve, ez csak azt jelenti, hogy a kielégítés igazán integrálisan bele kell passzoljon a civilizáció stabilizáló elemeibe -- a család és a szeretet jelenségeibe.

Freud és más lélektani kutatók, a nemi ösztön civilizációhoz való kapcsolatát is ebben a megfelelő akcióban látták. Denis Armand, például kimutatja Taboo című könyvében, hogy milyen közeli az összefüggés a népek nemi élete és a civilizációjuk fejlődése között. De itt egy dilemmába ütközünk. Amíg az emberi fejlődés és a technológiai fejlődés megadták azt a lehetőséget, hogy egyensúly jöhessen létre a szellem és a test kívánalmi között, ennek ellenére csak kevés nép tudja ezt az egyensúlyt megvalósítani. Legtöbb nép áldozatul esik a technológia által létrehozott lehetőségeknek, és ezekkel az egyensúlyt felborítja. Az utóbbi népek nem veszik észre, hogy ösztöneik felszabadítása túlsúlyba helyezi a testi és anyagi létüket, amíg elsorvasztja a szellemi és lelki erőt, amivel tovább fejleszthenék népiüket és sajátos civilizációjukat, kulturájukat.

Ezzel szemben, vannak öntudatos népek és egyének, akik nem engedik, hogy a ma legyőzze bennük a holnapra való készülődést. Ezek a népek voltak mindig a világon a vezető elemek. Ezek érezték és érzik az összefüggést a tegnap, a ma, és a holnap között. Ők nem tudják azt, hogy az időt csak akkor tudja legyőzni az ember, ha nem csak testével él, hanem teste életét fajtája megörökítésére használja együttesen a szellemi világa továbbadásával. Mert csak az a nép él örökké, amely szellemileg is -- és nem csak testileg -- születik mindig ujja.

Egy nép csak akkor tudja magát így megtartani és tovább fejleszteni, ha szereteten és nem csak testi szerelmen alapszik. A mának élő egyének és népek minden fordulóval jobbnál jobb szeretők lesznek – kiválóan megtanulják azt, hogy hogyan kell a maximális nemi kielégítést elérni. De ugyanakkor hiányzik belőlük az igazi és a mély emberszeretet. Ők csak testeket szeretnek, nem pedig embereket. Viszont a vezető és öntudatos népek értik azt, hogy a testi szerelemnek csak akkor van értelme, ha ez az emberi szeretetet továbbfejleszti. Erre meg csak a család, és a népi közösség tudja megadni a lehetőséget. Ahol nincs család, ott a szerelem önző marad, mert csak a jelent tudja kielégíteni, nem pedig az örök népi közösséget, mely családokon és egy időtől megszabadult szereteten alapszik.

Tristan Coffin kimutatja The Sex Kick című könyvében, hogy a zsidóság azért tudott megmaradni és továbbfejlődni a diasporában -- sok megpróbáltatás ellenére – mert a család náluk mindig erős volt, és mert a családi kapcsolatot alátámasztotta egy erős erkölcsi törvény tudat, ami a jelen követelményeket mindig a jövő szolgálatába állította.

Magyar népünknek a nemi élete is a közösséget és a jövőt kell, hogy szolgálja, nem pedig a múltó elszigetelt percekét. Népi szeretet kell több, és kevesebb céltalan nemi egyesülés, ami abortuszhoz vezet. A "szerelmet" magyarjaink a népünk szeretete szolgálatába kell hogy bekapcsolják. Az az első követelménye annak, hogy népünk világmissziója megkezdhesse a kibontakozást.

Remélem, érthető volt az itt leírt pár gondolatom. Kérlek irjál minél előbb, érdekel, hogy mi erre a te reakciód.

Magyar szeretettel,
"Sándor"

Leveleket, cikkeket, szépirodalmi termékeket kérünk mindenkitől.
Mindenki írjon úgy, ahogy tud; csak a fontos, hogy írjon.

Csak olyanoknak küldjük körlevelünket, akik valamilyen módon reagálnak rá. Egy levelezőlap is elég!

A lehúzás, postázás, stb. munkáját vállaljuk. Egyelőre álljuk a költségeket is, de mivel mi is csak diákokcák vagyunk, kérjük hozzájárulásokat.

A körlevél előállítását pillanatnyilag kb. \$ 1 oldalanként. Kérünk, vegyétek figyelembe ezt az anyaggal kapcsolatban. Minél hosszabb a beküldött anyag, annál többbe kerül -- s szeretnénk, ha mindenki fedezné a saját költségét -- tehát, ha minden oldallal mellékelne egy dollárt. Nyilvánosan elszámolunk a befutott összegekről.

A körlevél u.n. Gelatin Duplicator, ill. Hectograph eljárással készül, kézzel, zselatinos tálon (ilyent \$ 5-ért vehet magának akárki!). Ezért a beküldött anyagot az ehhez való indigóval kell gépeltetni (Dual purpose carbon paper, for Gelatin Duplicating -- Long Run Purple). Ugy kell használni, mint a rendes indigót. A kész indigó "set" nem jó erre a célra! Az eredetit nem kérjük, csak három indigós átütést, 8 1/2x11" formában. A másolatokat boroólapok közé csomagolva, nagy (manila) borítékba téve küldjétek, hogy a postán meg ne törjenek, s ne piszkolódjanak. Sűrűn gépeltetni - így olcsóbb!

Rendes megjelenési idő nincs. Ha beérkezik elegendő anyag, kiküldünk egy "számot."

Minden anyagot, levelezést, stb. az alábbi címre kérünk:

L. Éltető
PO Box 23473
Baton Rouge, La 70803

